

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Zuzany Bystřické ve věci žalobce: **V. H. N.**, IČ:, s místem podnikání, zast. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, 669 02 Znojmo, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. 1722/1.30/12/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 28. 6. 2013, č. j. 1722/1.30/12/14.3, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. 1722/1.30/12/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4225/9.30/13/14.3-RZ a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se jako podnikající fyzická osoba dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c)

zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti) tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje ust. § 5 písm. e), bod 1 zákona o zaměstnanosti, když dne 19. 9. 2012 ve své provozovně v obchodu s oděvy a obuví AZ M. na adrese, umožnil fyzické osobě paní B. Š., nar. ..., výkon závislé práce spočívající ve výpomoci při prodeji mimo pracovněprávní vztah, čímž porušil ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákoník práce). Za uvedený správní delikt byla žalobci na základě ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu a podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce namítá, že neporušil žádnou zákonem stanovenou povinnost, neboť na výzvu správního orgánu prvního stupně předložil dohodu o provedení práce, z níž vyplývá, že v době kontroly byla uzavřena s B. Š. dohoda o provedení práce. V době kontroly byl žalobce vyzván k předložení „pracovní smlouvy“, ale nebyl vyzván k předložení dohody o provedení práce. Žalobce má za to, že vzhledem k jazykové bariéře si patrně inspektoři a žalobce nerozuměli nebo došlo k nepřesnému překladu. O tom, že během kontroly došlo k nedorozumění, podle názoru žalobce svědčí i část protokolu o výsledku kontroly, nečíslovaná strana 3, poslední odstavec. Žalobce shrnuje, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

K pochybení ze strany správních orgánů podle názoru žalobce došlo tím, že neuznaly platnost dohody o provedení práce, ačkoliv tato dohoda má všechny náležitosti, neuznaly pravdivost prohlášení žalobce, které potvrzovalo existenci dohody o provedení práce, neuznaly námitku žalobce, že mezi žalobcem a inspektory došlo k nedorozumění (z důvodu, že žalobce je cizinec a neovládá český jazyk) a že nezastavily řízení, ačkoliv ze strany žalobce to bylo navrhováno a byly předloženy doklady o nedůvodnosti vedení správního řízení proti žalobci.

Přestože správní orgán uložil sankci na samé spodní hranici, i takto uložená sankce je pro žalobce příliš vysoká, není ji schopen uhradit. Žalobce rovněž polemizuje s tím, zda ustanovení zákona o zaměstnanosti, které ukládají správním orgánům povinnost ukládat takto přísné sankce za drobné delikty, jsou v souladu s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod, zejména s čl. 11, odst. 5.

Žalobce namítá, že správní orgány porušily ust. § 2 odst. 2 a 3, § 3 správního řádu, ust. § 3 zákoníku práce a ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve spojení s ust. § 5 písm. a) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady soudního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 11. 2013 uvedl, že v rámci správního řízení bylo v souladu s ust. § 3 správního řádu prokázáno, že žalobce umožnil paní Š. výkon závislé práce ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Pokud žalobce tvrdí, že dne 19. 9. 2012 byla mezi žalobcem a paní Š. uzavřena dohoda o provedení práce, žalovaný s ohledem na

provedené důkazy a správní řízení s tímto tvrzením nemohl souhlasit. Samotné doložení dohody o provedení práce, která byla správnímu orgánu doručena až dne 25. 10. 2012, neprokazuje existenci uzavřeného pracovněprávního vztahu v době kontroly. K tvrzenému nedorozumění žalovaný podotýká, že dne 19. 9. 2012 byl žalobci za přítomnosti tlumočnicka předán „Záznam o zahájení kontroly“, v němž byl vyzván k předložení dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů, tj. pracovních smluv, dohod o pracovní činnosti nebo dohod o provedení práce. Jelikož však nebyly poskytnuty žádné doklady, bylo s ním, opět za přítomnosti tlumočnicka sepsáno „Poskytnutí informací“, v němž je výslovně potvrzeno, že žalobce nezaměstnává nikoho na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti ani dohody o provedení práce, naopak sám žalobce uvedl, že paní Š. vypomáhá na zkoušku od 1. 8. 2012. Rovněž paní Š., která je občankou ČR, stvrdila svým podpisem do „Záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole“ při položení zcela konkrétní otázky svou odpověď, že práci u žalobce nevykonává na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti ani dohody o provedení práce. Tvrzení o nedorozumění se z uvedených důvodů žalovanému jeví jako účelové. K namítanému neuznání platnosti dohody žalovaný uvádí, že se platností předložené dohody nezabýval, ale dohodě o provedení práce přiznal nižší důkazní hodnotu v rámci správního řízení. K námitce, že správní řízení nebylo zastaveno, žalovaný konstatuje, že při hodnocení všech zjištěných skutečností nenabyl přesvědčení, že nebyly znaky skutkové podstaty správního deliktu umožnění výkonu práce naplněny, tudíž neshledal důvod k zastavení správního řízení. K polemice žalobce o zákonnosti, resp. ústavnosti ustanovení, dle něhož byla sankce žalobci uložena, žalovaný uvádí, že z pozice orgánu výkonné moci není oprávněn jakkoli hodnotit vůli zákonodárce. K namítanému porušení zákonných ustanovení správními orgány žalovaný s ohledem na nekonkrétnost této námitky pouze uvádí, že při rozhodování o spáchání správního deliktu postupoval v souladu se všemi zákonnými předpisy, se zásadami správního řízení, s principy správního trestání i soudní judikaturou.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Ohledně vymezení pojmu závislé práce a pojmu pracovněprávní vztah zákon o zaměstnanosti odkazuje na zákoník práce.

Závislou prací je podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2012 práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Podle ust. § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce dne 19. 9. 2012 ve své provozovně umožnil paní Š. výkon závislé práce, jak ji definuje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, spočívající ve výpomoci při prodeji. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným však zůstává, zda mezi žalobcem a paní Š. v té době existoval pracovněprávní vztah, tedy zda závislá práce byla vykonávána na základě pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti. V průběhu správního řízení i v žalobě žalobce konstantně tvrdil, že žalobce neporušil žádnou zákonem stanovenou povinnost, jelikož v době kontroly byla s paní Š. uzavřena dohoda o provedení práce, kterou správnímu orgánu na základě výzvy předložil. S touto argumentací žalobce se však soud neztotožnil.

Jak správně konstatoval správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, předložení dohody o provedení práce správnímu orgánu, a to až dne 25. 10. 2012, nemůže jakkoli prokázat existenci pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a paní Š. v době kontroly inspektorátu práce dne 19. 9. 2012. Spisový materiál naopak obsahuje dostatek důkazů, na základě nichž má soud za nepochybné, že v době kontroly žádný pracovněprávní vztah mezi žalobcem a paní Š. neexistoval. V dokumentu „Poskytnutí informací“ sepsaném se žalobcem za účasti tlumočnicka, který žalobce vlastnoručně podepsal, je výslovně potvrzeno, a to na základě tří různých dotazů, že žalobce nezaměstnává žádné osoby ani na základě pracovní smlouvy, ani na základě dohody o provedení práce, ani na základě dohody o pracovní činnosti. Skutečnost, že v době kontroly nebyla mezi žalobcem a paní Š. sepsána žádná smlouva ani dohoda, vyplývá i z výslovného tvrzení žalobce v době kontroly, že paní Božena Š. u něj pracovala od 1. 8. 2012 „na zkoušku“. Obstát nemůže ani námitka žalobce, že při kontrole došlo k nedorozumění mezi žalobcem a inspektorem. Jednak byl po celou dobu sepsování „Poskytnutí informací“ se žalobcem přítomen tlumočnick oprávněný tlumočit z jazyka vietnamského, jednak paní Š. v průběhu kontroly na konkrétní otázku, zda vykonává práci na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce, nebo jiné smlouvy, do „Záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob“, jehož obsah stvrdila svým podpisem, odpověděla, že nevykonává. Soud nespatřuje rozumný důvod v tom, aby v případě, že by paní Š. se žalobcem měla uzavřenou dohodu o provedení práce, na základě níž vykonávala pro žalobce práci, tuto skutečnost před inspektory výslovně popírala.

Pokud žalobce namítá, že správní orgány pochybily, pokud neuznaly platnost dohody o provedení práce, soud této námitce nemohl přisvědčit, protože správní orgány se platností předložené dohody vůbec nezabývaly, pouze této dohodě přiznaly nižší důkazní hodnotu v rámci hodnocení důkazů. S tímto hodnocením se soud zcela ztotožňuje, jelikož v případě, že by dohoda o provedení práce skutečně byla uzavřena již před provedenou kontrolou inspekce práce, jistě by paní Š. v době kontroly uvedla, že tuto dohodu uzavřenou má, případně by na tuto skutečnost upozornil sám žalobce. Jak ale vyplývá ze spisového materiálu, nic takového žalobce v průběhu kontroly neuvedl.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud dospěly k závěru, že žalobce spáchal správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť dne 19. 9. 2012 ve své provozovně v obchodu s oděvy a obuví AZ Market na adrese Dobšická 3675/30, 669 02 Znojmo, umožnil paní B. Š. výkon závislé práce spočívající ve výpomoci při prodeji, aniž by s ní měl uzavřenou pracovní smlouvu či dohodu o práci vykonávané mimo pracovní poměr.

Co se týče namítaného porušení ust. § 2 odst. 2 a 3, § 3 správního řádu, ust. § 3 zákoníku práce a ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve spojení s ust. § 5 písm. a) bod 1 zákona o zaměstnanosti, soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Jestliže tedy žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, v čem konkrétně porušení shora citovaných zákonných ustanovení spatřuje, soudu není známo, v jakých mezích by se měl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, a považuje za nemožné se s takto obecně nevymezeným žalobním bodem vypořádat.

Závěrem se soud zabýval námitkou týkající se výše uložené pokuty. Ačkoli tuto námitku žalobce kromě obecných tvrzení o její nepřiměřenosti a o hrozícím návrhu na zahájení insolvenčního řízení nijak blíže nekonkretizoval, má soud za to, že protiústavnost ustanovení, podle něhož byla pokuta uložena, je natolik zásadní vadou, že by k ní měl soud přihlídnout ex offio (k obdobnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 16. 10. 2014, č. j. 62 A 81/2012-67 zabývajícím se touto právní otázkou, v němž s odkazem na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, dostupného na www.nssoud.cz, že „povinnost krajského soudu a správních orgánů zabývat s dodržáním ústavního principu povinnosti použít pozdější právní úpravu, jestliže je pro pachatele příznivější“, dovodil, že zjištěná protiústavnost ustanovení, podle něhož správní orgány postupovaly, je vadou obdobně závažnou a soud by tuto skutečnost měl v řízení zohlednit ex offio).

V daném případě stejně jako v případě vedeném pod sp. zn. 62 A 81/2012 byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250.000 Kč. Podle tohoto ustanovení se v rozhodném znění za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uloží pokuta do 10.000.000 Kč, nejméně však 250.000 Kč.

Plénium Ústavního soudu nálezem ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dostupným na <http://nalus.usoud.cz> vyhovělo návrhu Městského soudu v Praze a zrušilo § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012, ve slovech „*nejméně však ve výši 250.000 Kč*“, neboť shledalo, že je v rozporu s čl. 1, čl. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud dospěl k závěru, že zrušené ustanovení, které již bylo sice novelizováno (s účinností od 1. 1. 2015 byla minimální částka pokuty snížena na 50.000 Kč), ale je stále ještě aplikovatelné, brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Jde zjevně o nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze, a je zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů by nemohla být v důsledku posuzované právní úpravy v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

V daném případě v době rozhodování žalovaného o pokutě bylo nyní zrušené ustanovení platné a účinné a žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že Ústavní soud vysloví protiústavnost tohoto ustanovení a zruší je, nebyla a ani nemohla být žalovanému známa. Tato skutečnost se stala jistou až vyhlášením výše uvedeného nálezu Ústavního soudu a je třeba na ni nahlížet jako na „novotu“, tedy okolnost, o které žalovaný během správního řízení nevěděl, zatímco krajskému soudu v době řízení o žalobě byla již dobře známa.

Procesní postup krajského soudu v případě existence skutkových či právních novot je upraven v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 1275/2007, dostupném na www.nssoud.cz, „*přes uvedené znění zákona však může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že by tím soud sice konal podle jeho textu, nikoli však smyslu. Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna*“.

Uvedený závěr je nepochybně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ. Byť bylo v době rozhodování žalovaného o pokutě nyní zrušené ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti platné a účinné, soudu nezbylo, než s ohledem na zrušení

předmětného ustanovení Ústavním soudem pro neústavnost napadené rozhodnutí zrušit a žalovaného zavázat, aby o pokutě rozhodoval znovu.

Žalovaný tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobce správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti spáchal. Pokutu ale uložil podle protiústavního ustanovení a je tedy třeba, aby o pokutě rozhodl znovu a přihlédl přitom ke konkrétnímu případu, osobě žalobce i jeho majetkovým poměrům, aniž by byl vázán nepřiměřeně vysokou spodní hranicí pokuty.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí potvrzovalo jediným výrokem prvostupňové rozhodnutí jako celek, nezbylo soudu nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí celé podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí necht' posoudí žalovaný.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V daném případě bylo sice rozhodnutí žalovaného zrušeno, nicméně závěr žalovaného o tom, že žalobce delikt spáchal, shledal soud souladným se zákonem. Nesprávnost byla zjištěna toliko ve výši uložené pokuty, a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu, který v době aplikace předmětného ustanovení žalovaným neexistoval. Za této situace nelze úspěch ve věci dovozovat u žalobce ani u žalovaného, neboť nelze jednoznačným způsobem určit míru úspěšnosti jednotlivých procesních stran. Proto zdejší soud rozhodl tak, že náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová